

بخشی از بیانات رهبر انقلاب اسلامی به مناسبت آغاز سال ۱۴۰۰ را که در اولین روز بهار ایراد شده است، در ادامه از نظر می گذرانید.

۱۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

مجدداً تبریک عرض می‌کنم به همه ملت عزیز ایران و از خداوند متعال برای همه‌آنها سال پربرکت و نیک‌فرجامی را مسالت می‌کنم. وارد سال ۱۴۰۰ شده‌ایم؛ با نگاه عرفی وقتی نگاه می‌کنیم، این [سال] ورود در قرن جدید محسوب می‌شود؛ و لو به لحاظ دقت محاسباتی این جور نباشد اما عرفاً می‌گویند وارد قرن جدید شده‌ایم. اگر بخواهیم یک مقایسه کوچک و پرمعنا با هنگام ورود کشور در قرن قبلی- یعنی ۱۳۰۰- بکنیم، ۱۳۰۰ آغاز دیکتاتوری وابسته‌رضاخان بود که در واقع کودتای انگلیسی به‌وسیله‌ویدست‌رضاخان بود و در حقیقت حکمرانی وابسته و دیکتاتوری انگلیسی در کشور بود؛ این ورود در ۱۳۰۰ بود. امسال ورود در ۱۴۰۰، سال انتخابات است، یعنی حکمرانی مبتنی بر استقلال؛ بر آرای مردم، بر اتکا به نفس و اعتماد به نفس ملی؛ این ورود امسال مادر این قرن [واجد] یک تفاوت به این مهمی با ورود در سال ۱۳۰۰ و ورود در قرن چهاردهم بوده است. امیدواریم ان‌شاءالله خداوند همه‌امور ما را با همین نسبت به سمت جلو و به سمت پیشرفت هدایت بفرماید. همان‌طور که در پیام نوروزی عرض کردیم، آنچه در سال ۹۹ هدف بود و جهش تولید نامگذاری شده‌بود، به‌صورت کامل صورت‌نگرفت ولیکن از حق و انصاف نباید گذشت، در بخش‌های مهمی تولید پیشرفت پیدا کرد. در بعضی از موارد می‌توان جهش هم به آن اطلاق کرد؛ در بعضی از موارد هم اگر جهش تولید نیست، پیشرفت تولید قطعاً هست. همین حالا کارشناسان بانک جهانی- که این دیگر حرف ما نیست؛ حرف اقتصاددانان معروف و در واقع درجه یک دنیا است که کارشناس بانک جهانی هستند- می‌گویند که اقتصاد ایران در میان اقتصادهای برتر دنیا در رتبه هجدهم است؛ یعنی از دویست و خرده‌ای کشور دنیا ما هجدهمین اقتصاد هستیم، [آن‌هم] در حال فعلی با وجود تحریم و مشکلات فراوانی که وجود دارد. آنها می‌گویند اگر از ظرفیت‌های استفاده‌نشده- که حالا اشاره می‌کنم به بعضی از آن ظرفیت‌ها- استفاده بشود، اقتصاد ایران رتبه بالاتر می‌آید و به رتبه دوازدهم می‌رسد. این خیلی چیز مهمی است. با هشتاد و چند میلیون جمعیت، با وجود این همه مشکلاتی که دیگران بر ما تحمیل می‌کنند- تحریم و امثال اینها- کشور بحمدالله زنده است، سر پا است، هجدهمین اقتصاد برتر دنیا است. این چیز کمی نیست؛ این را بایستی توجه داشت. اما حالا ظرفیت‌هایی که در این گزارش بانک جهانی وجود دارد و آنچه اینها می‌گویند، دو نوع ظرفیت است: یکی ظرفیت‌های سرزمینی است، یکی ظرفیت‌های انسانی است. اما غیر از اینها ظرفیت‌های مهم دیگری وجود دارد که من به بعضی [از آنها] اشاره می‌کنم. یکی اش ظرفیت بازار داخلی است؛ یعنی یک بازار هشتاد میلیونی در اختیار تولیدکننده ایرانی است، یعنی هر تولیدکننده‌ای خودش مصرف‌کننده هم هست، مجموعه‌ای بازار هشتاد میلیونی یک کشور بزرگ در اختیار تولیدکننده ایرانی است و خود این فرصت مهمی است. یک ظرفیت مهم دیگر سرمایه‌های طبیعی است که امروز ما از بعضی از این سرمایه‌های طبیعی- از همه‌نه- استفاده می‌کنیم ولیکن خب به‌صورت خام- خیلی از اینها به‌صورت خام تلفت، مثل گاز که اینها به‌صورت خام دار مصرف می‌شود، در حالی که از اینها می‌شود استفاده‌های برتر کرد و ارزش افزوده ایجاد کرد به‌وسیله اینها؛ یا زمین‌های کشاورزی یا مراتع یا جنگل‌ها، که اینها ثروت‌های عظیمی است که در اختیار ملت ایران است. ما در مورد معادن زیرزمینی مثل نفت و گاز، مثل روی، مس، سنگ آهن و امثال اینها در دنیا رتبه‌هایی بالا داریم؛ از رتبه اول و دوم گرفته تا رتبه نهم. ما این منابع عظیم طبیعی را داریم. خب این ظرفیت بسیار مهمی است. علاوه بر اینها، زیرساخت‌های مهمی در این ۳۰ سال به‌وجود آمده که اینها در کشور هستند؛ سد ها، نیروگاه‌ها، مسیرهای حمل و نقل ریلی، مسیرهای حمل و نقل جاده‌ای و فراوان امثال اینها که زیرساخت‌های زیادی به‌وجود آمده است. خب یک کشوری با این خصوصیات، با این همه ظرفیت، اگر یک برنامه‌ریزی درست اقتصادی داشته باشد و یک مدیریت قوی هم باالشرف باشد که این مدیریت- که من حالا بعد در مساله انتخابات اشاره خواهم کرد- البته باید قوی و قادر بر حل مسائل باشد، مردمی باید باشد، ضدفسادباید باشد، می‌تواند یک کشور پیشرفته اقتصادی تبدیل بشود و دیگر هیچ گونه ابزار تحریم در او اثر نکند. نه اینکه تحریم‌ها برداشته بشود؛ می‌خواهد برداشته بشود، می‌خواهد نشود؛ وقتی که یک اقتصاد شکوفای پیش‌رونده‌ای وجود داشت، دیگران اصلاً احساس احتیاج می‌کنند و تحریم معنا پیدا نمی‌کند.

نکته دیگری که در باب اقتصاد کشور خوب است عرض بکنیم، این است که رفع مشکلات احتیاج به همراهی مردم دارد؛ همدلی مردم. هر کاری که مردم وارد شدند قطعاً گشایش در آن به وجود می‌آید، تا حالا هم این جور بوده است؛ در همه‌اموری که مردم نتوانستند وارد بشوند، در آن کار گشایش به‌وجود آمده. من می‌خواهم عرض بکنم در مساله سرمایه‌گذاری و سرمایه‌پذیری برای تولید، مردم می‌توانند نقش ایفا کنند؛ چه آنهایی که سرمایه دارند و این سرمایه را در راه مثلاً بعضی از دادوستدها و سوداگری‌های بی‌مورد مصرف می‌کنند می‌توانند اینها را در اول تولید مصرف کنند، چه کسانی که می‌خواهند کمک کنند به دیگران؛ مثل این کمک مومنانه‌ای که برای قضیه کرونا انجام گرفت که همه مردم وارد شدند، در قضیه تولید[هم] می‌توانند کسانی که توانایی دارند، برای یک نفر، دو نفر، ده نفر اشتغال ایجاد کنند و کمک کنند به اشتغال آنها. البته این روش است؛ اما زماندهی مردمی لازم دارد؛ هزینه‌ها هستند می‌خواهند کمک کنند، نمی‌دانند چه جور باید کمک کنند. خبریه‌های مردمی، نهادهای انقلابی، انامی مساجدی که در این زمینه فعال‌اند مثل بعضی جاهای دیگر، بایستی اینها را برنامه‌ریزی کنند تا هر کسی بداند که با یک سرمایه‌کم چطور می‌شود به تولید کشور کمک کرد؛ یعنی همه خیال نکنند که بایستی میلیاردری سرمایه داشته باشند تا بتوانند در تولید وارد بشوند؛ نه، با سرمایه‌های کم هم گاهی می‌توان به تولید کشور کمک کرد. گاهی یک خانواده روستایی را مثلاً فرض کنید چنדרاس دام می‌شود زنده کرد، احیا کرد، خودکفا کرد؛ یک خانواده شهری را مثلاً فرض کنید با یک دستگاه بافندگی یا خیاطی یا امثال اینها می‌توان اصلاً خودکفا کرد؛ از این کارها فراوان می‌توان کرد که هم کمک به مردم و مبارزه

با فقر است و هم کمک به تولید است.

به این مناسبت، من چند جمله‌ای راجع به تحریم عرض بکنم -البته بعداً برمی‌گردم باز یک مقدار دیگر توضیح خواهم داد- اینجا به‌مناسبت مساله اقتصاد عرض می‌کنم که اولاً محاصره اقتصادی و تحریم که آمریکا علیه ما انجام داد و علیه بعضی از کشورهای دیگر هم انجام می‌دهد، یکی از جنایت‌های بزرگ دولت‌هاست. به مساله تحریم به شکل یک کار سیاسی یا دیپلماسی نباید نگاه کرد؛ این واقعا جنایت است. اینکه یک ملتی را تحریم کنند که نتواند دارو وارد کند، نتواند ابزار پزشکی وارد کند، نتواند امکانات غذایی وارد کند- حالا ما الحمدلله گلیم خودمان را از آب بیرون می‌کشیم و کشیده‌ایم، اما بعضی از کشورها هستند که نمی‌توانند این کار را بکنند- واقعا جنایت بزرگی است و این جنایت از دولتی مثل آمریکا برمی‌آید که می‌تواند در یک روز ۲۲۰ هزار نفر را بقتل برساند؛ این جنایت را بعضی از قدرت‌ها از جمله آمریکا کردند. این را بدانید که تحریم و محاصره اقتصادی قطعاً یک جنایت بزرگ است؛ این مطلب اول.

با وجود این، تحریم برای کشور ما- که این جنایت نسبت به کشور ما انجام گرفت- یک منافع هم داشت که نتوانست این تهدید را در واقع به فرصت تبدیل کند؛ یعنی جوان‌های پرتلاش ما همت کردند و در بعضی از بخش‌هایی که کاملاً کارها وابسته به خارج بود، کشور را از خارج بی‌نیاز کردند، یعنی در داخل تولید کردند؛ تولیدات داخلی. این باز غیر از مساله جهش تولید است؛ این ایجاد فناوری در داخل کشور است؛ این در واقع اقدام به یک کار نودر داخل کشور است که گزارش‌هایی [از] گاهی در تلویزیون مشاهده می‌کنید که می‌گویند ما این کار را کردیم. محصولی درست می‌کنند که کشور را از خارج بی‌نیاز می‌کنند و محصول آنها از نوع خارجی‌اش هم مرغوب‌تر است، هم ارزان‌تر است و بعد هم ساخته دست بچه‌های خود ما است که انسان با رغبت تمام می‌تواند آن را مصرف کند و این وابستگی را در بخش‌هایی قطع کردند؛ این برای ما یک درس شد. اینکه الان در بعضی از برنامه‌های تلویزیون مشاهده می‌کنید که یک جوانی می‌آید می‌گوید من یا ما چند نفر این کار را کردیم یا این اقدام را کردیم، واقعا برای ما یک درس‌ی شد.

ما در مقابله با تحریم دوره‌ای می‌توانیم برویم؛ یکی اینکه برویم سراغ تحریم‌کننده و از او خواهش کنیم، بگوییم «آقا شما ما را تحریم کردید، ما خواهش می‌کنیم که حالا مثلاً شما این تحریم را کم کنید یا بردارید»، ما هم بگویید خیلی حرف می‌ندارم، این کارها را انجام بدهید- چند خواسته استکباری روی میز بگذار، بگویید این کارها را انجام بدهید- من یک مقدار از تحریم را کم می‌کنم؛ این یک راه است که در واقع راه ذلت، راه انحطاط، راه عقب‌ماندگی است. یک راه دیگر هم این است که نیروی داخلی خودمان را فعال کنیم؛ ما توانایی‌های خوبی داریم؛ این نیروها را فعال کنیم؛ کالای تحریمی را در داخل تولید کنیم. آن طرف مقابل وقتی دید در داخل دارد کالا تولید می‌شود، خودش به دست‌وپا می‌افتد؛ چون خود آنها سود می‌برند از این تجارت کالا و از بازارهای کشورها- یک سود عده دولت‌ها این است- لذاست که خود این موجب می‌شود که تحریم یا برداشته بشود یا لغو بشود یا بی‌اثر بشود.

بنابراین ملت ما این راه دوم را انتخاب کرده؛ یعنی واقعا این جور است. من می‌بینم ملت عزیز ما این راه دوم را انتخاب کرده و موفقیت‌های بزرگی هم به دست آورده که آخری‌اش همین موفقیت‌های مربوط به مساله کرونا است. ما اولی که کرونا آمد، اگر یادتان باشد، حتی ماسک نداشتیم. امکانات برای اینکه مردم ماسک بزنند، به‌قدر کافی در اختیار کشور نبود؛ یا این ماده‌های ضدعفونی‌کننده در اختیار نبود. در داخل تلاش کردیم، از لحاظ ماسک خودکفا شدیم. دیگران ماسک را [می‌دزدیدند]- این مربوط به اسفند اسبق، سال ۹۸ و فروردین سال ۹۹ است- ماسک را یک کشور اروپایی از چین خریده بود، یک کشور اروپایی دیگر آمد سر راه گرفت و دزدید و برداشت برد؛ یعنی مساله ماسک در دنیا این جور بود. ما خودمان [تولید کردیم]؛ جوان‌های ما، مردم ما، در خانه‌ها و در مسجدها ماسک یا مواد ضدعفونی‌کننده را تولید کردند؛ یعنی این واقعا مظهر کامل قطع وابستگی به خارج بود و همین‌طور پیش رفتیم تا نرسیدیم به واکسن که امروز واکنس از راه‌های مختلف و در چند طریق بحمدالله در طریق تولید و آزمایش و به‌فعلیت رسیدن است. این مایه آبروبرای کشور شده یعنی بعضی تحلیلگرهای خارجی که با انصاف هستند تحسین می‌کنند کشور ما را. این راه را ملت ایران امتحان کردند و ان‌شاءالله همین راه را دنبال خواهند کرد. هزاران جوان در شرکت‌های دانش‌بنیان و غیردانش‌بنیان، شرکت‌های فعال تولیدی در حال تولید کالاهای تحریمی‌اند که هم کیفیتش بهتر است، هم همان‌طور که گفتیم ارزان‌تر است. در دانش‌های دیگر هم همین جور یعنی واقعا ما در زمینه استعداد جوان‌ها هرچه بگوییم زیادی نیست و کم گفته‌ایم. در زمینه دانش‌های نوپدید، مثلاً دانش نانو، ما امروز در دنیا جزء کشورهای درجه بالا در مساله فناوری نانو و تولید نانو ی هستیم و

سیاست

رهبر معظم انقلاب اسلامی در سخنرانی نوروزی خود تبیین کردند

خنثی سازی تحریم با مردمی شدن اقتصاد

است. اینکه حالا بعضی‌های گویند رئیس‌جمهور اختیاراتی ندارد، رئیس‌جمهور تدارک‌اتجی است، رئیس‌جمهور ۱۲ درصدی‌اش ۱۵ درصد اختیارات دارد- چه جوری هم محاسبه می‌کنند من نمی‌دانم!- چند سال است که از این حرف‌ها گاهی گوشه کنار زده می‌شود- همه علمی در باب نانو رسیدیم به ۱۲ هزار مقاله علمی؛ یک چنین کارهایی بحمدالله در کشور دارد انجام می‌گیرد، اینها مهم است. در بخش‌های دفاعی هم که می‌بینید، در بخش‌های دفاعی هم روزبه‌روز الحمدلله پیشرفت کشور برجسته‌تر و درخشان‌تر و از نظر بعضی حیرت‌انگیزتر دارد می‌شود که این تولیدات دفاعی کشور ضریب امنیت خارجی کشور را بالا می‌برد؛ این خیلی مهم است برای کشور؛ یعنی «حصون الرغیبه»؛ در واقع اینها حصن و حصاری هستند برای امنیت کشور. بنابر این، تهدید تحریم را که یک تهدید واقعی و یک جنایت حقیقی است، می‌توان تبدیل کرد به فرصت؛ به این شکل که به ظرفیت‌های داخلی و نیروهای داخلی خودمان تکیه بکنیم. نکته آخر در باب مسائل اقتصادی این است که توصیه مؤکد ما به مسئولان عزیز کشورمان- چه مسئولانی که الان سر کار هستند، چه آنهایی که بعداً خواهند آمد- این است که مساله اقتصاد کشور را به رف تحریم گره نزنند. حالا در این تبلیغات انتخاباتی به بحث اقتصاد مطرح خواهد شد؛ اقتصاد کشور را معطل و پادروها در انتظار تصمیم‌گیری دیگران قرار ندهند که [اگر] تحریم برداشته بشود ما این کار را می‌کنیم، آن کار را می‌کنیم. فرض کنید تحریم باقی خواهد ماند؛ اقتصاد کشور را براساس ماندن تحریم برنامه‌ریزی کنید؛ و می‌شود برنامه‌ریزی کرد؛ چشم انتظار نباید باشید. یکی از مشکلات اقتصاد ما در این ۴۰ سال اخیر همین بوده که مدام گفتیم تحریم [اگر] برداشته بشود، مثلاً فرض کنید این جوری می‌شود، تحریم [اگر] برداشته شد آن جوری خواهد شد، سرمایه‌گذاری خارجی [اگر] انجام بگیرد این جوری خواهد شد؛ این اگر، اگر، اقتصاد را معطل و سردرگم نگه می‌دارد و نایبستی بالاتر کیفی در اقتصاد به‌وجود بیاید، که این ضرر بزرگی است. این راجع به مسائل مربوط به اقتصاد و شعار امسال که ان‌شاءالله همه باید تلاش کنند این مساله رفع موانع [تولید] را و پشتیبانی‌ها را تحقق ببخشند. اما راجع به انتخابات ریاست‌جمهوری و شورها که در خرداد در پیش داریم، یعنی نزدیک سه‌ماه دیگر این کار پیش می‌آید و این بسیار بسیار مهم است، من چند مطلب را بایستی عرض بکنم. مطلب اول اهمیت انتخابات است؛ انتخابات در کشور برای ما اهمیت دارد؛ آن کسی که بنده از هم قبول ندارد، شعار [ایران قوی] را قبول دارد. من این راه هم عرض بکنم -اینها دیگر اطلاعات ما است- ملت عزیز هم بداند که دستگاه‌های جاسوسی و سرویس‌های اطلاعاتی کشورهایی و از همه بدتر کشور آمریکا و همچنین رژیم صهیونیستی از چندی پیش و نه امروز دارند تلاش می‌کنند که انتخابات آخر خرداد را بی‌رونی کنند یا برگرز کنندگان را متهم می‌کنند [ومی‌گویند] «انتخابات مهندسی شده»- در واقع برگرز کنندگان انتخابات را دارند متهم می‌کنند یا شورای محترم نگهبان را متهم می‌کنند. یا مردم را دلسرد می‌کنند [ومی‌گویند] «آی شما اثری ندار، در بهبود اوضاع تأثیری نمی‌گذار؛ چرا حالا دیگر آن وعده را عرض نمی‌کنم. بنابر این، این هم یک نکته که مربوط به داوطلبان بود. یک نکته دیگر خطاب به آحاد مردم است که خصوصیات یک رئیس‌جمهوری را که به‌نظر می‌رسد رئیس‌جمهور مطلوب باید دارای این خصوصیات باشد، من می‌گویم، شما نگاه کنید ببینید واقعا همین جور است یا نه؛ یعنی این نظر شخص من نیست؛ به‌نظر می‌رسد هر کسی که به‌دنبال سعادت کشور است یک چنین رئیس‌جمهوری می‌خواهد. اولاً با کفایت باشد، دارای مدیریت و کفایت مدیریت باشد. ثانیاً با ایمان باشد؛ اگر بی‌ایمان بود، نمی‌شود به او اعتماد کرد؛ آدم بی‌ایمان کشور را منافع کشور را مردم ر یک وقتی می‌فروشد؛ پس با ایمان باشد. بعد، عدالتخواه باشد، ضدفساد باشد؛ این یکی از مهم‌ترین خصوصیات است که بایستی در رئیس‌جمهور وجود داشته باشد که به‌معنای واقعی کلمه به‌دنبال اجرای عدالت باشد و به‌معنای حقیقی کلمه با فساد بخواد مبارزه کند. دارای عملکرد انقلابی و جهادی باشد؛ یعنی با عملکرد آن‌و کشیده نمی‌شود کار کرد؛ با این همه مسائل اساسی‌ای که در کشور وجود دارد، یک حرکت جهادی و انقلابی لازم است؛ بایستی عملکردش این جوری باشد. به توانمندی‌های داخل معتقد باشد. بعضی‌ها هستند داخل را اصلاً قبول ندارند؛ همان حرف قدیمی را می‌گویند که در داخل، فقط

۱۳۶

لوله‌نگ را می‌توانند [بسازند]؛ نمی‌دانند که در داخل چه خبر است. یک وقتی یکی از آقایان یک چیزی راجع به مساله دفاعی گفته بود، من گفتم یک تور دفاعی بگذارید تا آقایان ببینند یک خرده‌ای بخرند و ببینند از لحاظ دفاعی در کشور چه خبر است. در باب انتخابات آخرین مطلب این است که ملت عزیزمان انتخابات را نماد وحدت ملی قرار بدهند، نماد دوستگی و نماد تفرقه‌افراد ندهند، نماد دوقطبی‌گری قرار ندهند؛ این تقسیم‌های غلط «چپ» و «راست» و امثال اینها را کنار بگذارند. آنچه مهم است آینده کشور است. آنچه مهم است آینده نسل ما است، آنچه مهم است نظام باعزت اسلامی در کشور است؛ اینها مهم است، اینها را بایستی در نظر بگیرند و به‌معنای واقعی کلمه در کنار هم باشند. البته، سلیقه‌ها مختلف است؛ اختلاف سلیقه هست، اختلاف بینش سیاسی هست، اختلاف قومیت‌ها هست، اختلاف مذاهب هست؛ اینها هیچ اشکالی ندارد؛ هم قبل‌بوده، هم حالا هست، هم بعدها خواهد بود؛ اینها اشکالی ندارد [لکن] اینها باید وحدت ملی را به‌هم نزنند، یعنی آحاد ملت را در مقابل هم قرار ندهد، کشور را دوقطبی نکند. خب این هم راجع به انتخابات. آخرین مطلب، مسائل مربوط به برجام و مسائل منطقه است؛ یک جملاتی هم در این زمینه عرض می‌کنیم. مطلب اول این است که فشار حداکثری آمریکا شکست‌خور. آن احق قبلی، این سیاست فشار حداکثری را برای این طراحی کرده و اجرا کرده که ایران را در موضع ضعف قرار بدهد تا بعد، ایران به‌خاطر ضعیف بودن، مجبور بشود، ناچار بشود بیاید پای میز مذاکره، او هم هرچه می‌خواهد خواسته‌های مستکبران خودش را بر ایران ضعیف تحمیل کند؛ هدفش این بود. خب او گم‌گور شد و رفت، آن‌هم با آن افتضاح؛ رفتنش هم رفتن با عافیت نبود، رفتن با افتضاح بود؛ و هم خودش مفتضح شد، هم کشورش را مفتضح کرد، آمریکا را مفتضح کرد. و بحمدالله جمهوری اسلامی با قدرت و اقتدار ایستاد و به عزت الهی، این کشور و این ملت عزیز است. بنابر این بداندند که فشار حداکثری اش تا الان شکست خورده، بعد از این هم اگر چنانچه این دولت جدید آمریکا بخواد فشار حداکثری را دنبال کند، اینها هم شکست می‌خورد، اینها هم گم‌گور می‌شوند و ایران اشکری، با قدرت، با عزت هرچه بیشتر خواهد ماند. این توصیه‌هایی هم که ما عرض کردیم، موجب می‌شود که ان‌شاءالله روزبه‌روز ایران قوی‌تر [شود]. مطلب دوم این است که سیاست کشور در باب تعامل با طرف‌های برجامی و در باب خود برجام، صریحاً اعلام شده؛ از این سیاست هیچ تخطی نباید کرد؛ این سیاستی است که اعلام شده، مورد اتفاق هم بوده؛ یعنی این جور نیست که این سیاست، سیاست استثنائی‌ای باشد در بین سیاست‌های دیگر؛ نه، این سیاست است که مورد اتفاق همه بوده است. این سیاست هم عبارت از این است که آمریکایی‌ها باید تمام تحریم‌ها را لغو کنند، بعد ما راستی آزمایی خواهیم کرد؛ اگر چنانچه به‌معنای واقعی کلمه لغو شده بود، آن وقت ما به تعهدات برجامی مان برمی‌گردیم، یعنی بدون هیچ مشکلی به تعهدات برخواهیم گشت؛ این سیاست قطعی است. قول آمریکایی‌ها را [هم] معتبر نمی‌دانیم؛ اینکه بگویند ما برمی‌داریم و روی کاغذ بردارند، این فایده‌ای ندارد؛ عمل لازم است؛ باید در عمل تحریم‌ها را بردارند، ما هم راستی آزمایی کنیم و مطمئن شویم که تحریم‌ها برداشته شده، آن وقت ما به تعهدات مان عمل می‌کنیم. حالا بعضی از آمریکایی‌های ووی همان قرارداد برجام هم حرف دارند. شنیدم بعضی از آمریکایی‌های می‌گویند که امروز شرایط سال‌های ۹۴ و ۹۵ که برجام امضا شد فرق کرده، تغییر کرده، پس باید برجام هم تغییر پیدا کند؛ بنده قبول دارم، بله، امروز شرایط نسبت به سال‌های ۹۴ و ۹۵ تغییر کرده منتها به نفع آمریکا تغییر نکرده، به نفع ما تغییر کرده؛ شرایط تغییر کرده به نفع ایران نه به نفع شما! ایران از ۹۴ تا امروز خیلی قوی‌تر شده، توانسته به خودش متکی باشد و اعتماد به نفس پیدا کرده؛ شما از ۹۴ تا حالا بی آبرو شده‌اید، دولت‌ها را آمد در آمریکا که با هم حرفش، با عملش، با رفتارش و بعد هم با کناره‌گیری‌اش کشور شما را مفتضح کرد. مشکلات اقتصادی، تمام مجموعه کشور شما را فرا گرفته؛ یعنی این جور نیست [که به نفع شما باشد]. بله شرایط عوض شده، [اما] به ضرر شما؛ اگر چنانچه بنا است برجام تغییر پیدا کند، باید به نفع ایران تغییر پیدا کند نه اینها. ما بحمدالله تحریم‌ها را بی‌اثر کردیم؛ با شرکت‌های دانش‌بنیان فراوان، حرکت عظیم جوانان، ابتکارهای گوناگون در این زمینه؛ ان‌شاءالله همین راه را هم ادامه خواهیم داد، اما شما روزبه‌روز گرفتارتر شدید تا امروز هم گرفتارید؛ معلوم نیست سرنوشت این رئیس‌جمهور هم چه جوری خواهد شد. خب ضمناً این راه هم بگوییم؛ ما در این مطلبی که به‌عنوان راه‌حل پیشنهاد کردیم، عجله هم اصلاً نداریم. حالا بعضی‌ها می‌گویند «آقا فرصت هست، فرصت‌سوزی نباید کرد»؛ بله ما هم معتقدیم که از فرصت‌ها باید به‌موقع استفاده کرد و فرصت‌سوزی نباید کرد منتها عجله هم نباید کرد؛ عجله در مواردی خطرش و ضررش از فرصت‌ها زیاد است و داریم کار خودمان را می‌کنیم؛ اگر چنانچه آنها همین سیاستی را که ما گفتیم قبول کردند و اعمال کردند، خب همه چیز درست خواهد شد؛ [اگر] نکردند، به همین شکلی که امروز هست، بعد هم خواهد بود؛ اشکالی هم ندارد.

[در مورد-] این هم که ما می‌گوییم ملاحظه فرمایید که اول آنها تحریم را بردارند. [شنفتم یک عده‌ای از این ساسیون دنیا ما مانند اینها می‌گویند «آقا، این اول من، اول تو دیگر چه فرقی می‌کند؟ حالا شما می‌گویید اول آمریکا، آمریکا می‌گوید اول شما»؛ بحث اول من، اول تونست؛ بحث این است که ما زمان او یا ما به آمریکایی‌ها اطمینان کردیم و کارهایی را که باید براساس برجام انجام می‌دادیم انجام دادیم، [اما] آنها تعهد خودشان را انجام ندادند؛ یعنی روی کاغذ گفتند که تحریم‌ها برداشته است، منتها عوامل شان به هر شکتی که خواست با ما قرارداد منعقد بکند گفتند «آقا این خط دارد، این ریسک دارد و معلوم نیست چه خواهد شد»؛ یعنی طرف سرمایه‌گذار را ترساندند؛ این جوری اینها عمل کردند. ما به کار اینها اعتماد نداریم؛ تعهد اینها برای ما ارزشی ندارد.